

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 128/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 31T/118/2018 zo 16. januára 2019, uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3To/71/2019 z 23. mája 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Tdo/16/2020 z 9. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z neúplnej ústavnej sťažnosti a jej príloh doručenej ústavnému súdu 25. januára 2022 vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 TZ, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 3 písm. c) TZ, prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. e) TZ a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) TZ s poukazom na § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. c) TZ. Za uvedené trestné činy bol sťažovateľovi

uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a tiež povinnosť nahradiť škodu poškodeným na skutkovom základe, že:

„v bode 1/ dňa 19.01.2018 v čase okolo 23:30 hod. v meste Sereď na ulici M. R. Štefánika pred hotelom Hutník fyzicky napadol [REDAKOVANÉ] a to tým spôsobom, že ho udrel otvorenou dlaňou do oblasti tváre, následne na čo spadol na zem, čím poškodenému [REDAKOVANÉ]... spôsobil zlomeninu vonkajšieho členka vpravo s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 71 dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného najmenej po dobu 6 týždňov, potom sa presunul behom na ulicu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], kde na parkovisku obchodného domu Progres fyzicky napadol [REDAKOVANÉ] a to tým spôsobom, že ho udrel päšťou do tváre, načo tento následne spadol na zem, kde ho ešte niekoľkokrát udrel a kopol do hlavy, čím poškodenému [REDAKOVANÉ]... spôsobil otras mozgu, subarachnoidálne krvácanie pozdĺž falxu (krvácanie pod mäkkú blanu mozgu), zlomeninu pravej orbity (očnice), zlomeninu nosa, tržnozhoždenú ranu pravého obočia a tržnozhoždenú ranu nosa s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 51 dní, počas ktorých bol minimálne 14 dní sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, pričom uvedeného sa dopustil aj napriek skutočnosti, že bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý...

v bode 2/... dňa 25.02.2018 v čase okolo 05:50 hod. v meste [REDAKOVANÉ] v byte na prvom poschodí fyzicky napadol [REDAKOVANÉ]...a to tým spôsobom, že ju niekoľkokrát udrel päšťou do oblasti tváre a ťahal ju za vlasy, pričom ho prosila, aby s tým prestal a z obavy o svoj život a zdravie z bytu utiekla, následne na to fyzicky napadol svoju družku [REDAKOVANÉ]...a to tým spôsobom, že ju niekoľkokrát udrel otvorenou dlaňou do oblasti tváre a hlavy, ťahal ju za vlasy, pričom jej vulgárne nadával a vyhrážal sa jej smrťou za prítomnosti ich maloletého syna [REDAKOVANÉ], ktorého taktiež chytil za vlasy a silnejšie potiahol, následne odišiel do kuchyne, odkiaľ z umývadla vzal do svojej pravej ruky kuchynský nôž s dĺžkou čepele približne 10 cm, ktorou čepeľou smeroval dole k zemi a naďalej vykrikoval, že ich všetkých pozabíja, na čo následne poškodená [REDAKOVANÉ] z bytu v obave o svoj život a zdravie svojho syna, ktorý ostal v byte s obvineným, zavolala hliadku polície.“

2. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol odvolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „TP“) ako nedôvodné.

3. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) TP s odôvodnením, že:

«Obvinený v podanom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie výpovedí svedkov, ich vyhodnotenie konajúcimi súdmi v jeho neprospech a z toho vyplývajúce porušenie zásady in dubio pro reo, nesprávne vysporiadanie sa s výpoveďami svedkov-poškodených a nepreukázanie jeho úmyslu spôsobiť poškodeným v skutku pod bodom 1) ťažkú ujmu na zdraví.

K týmto dovolacím námietkam možno uviesť, že nakoľko sa vzťahujú k posudzovaniu výpovedí svedkov a hodnoteniu dôkazov, ide o tzv. námietky skutkové, t. j. námietky týkajúce sa preskúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré však dovolací s poukazom

na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku v rámci dovolania podaného obvineným nemôže skúmať ani meniť...

Rovnako tak, pokiaľ ide o obvineným namietané nepreukázanie jeho úmyslu spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, teda subjektívnej stránky trestného činu, dovolací súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu... Tpj 39/2010... v zmysle ktorého „Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samostatné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Napokon vo vzťahu k obvineným namietanej nesprávnej právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1) rozsudku prvostupňového súdu... dovolací súd k tomu dopĺňa, že pri viazanosti zisteným skutkom vyjadreným v skutkovej vete (R 47/2008) pod bodom 1) rozsudku prvostupňového súdu možno v zhode s názorom krajského súdu konštatovať, že v tejto veci sú vyjadrené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 trestného zákona, vrátane následku. Konanie obvineného by teda bolo možné kvalifikovať ako dokonaný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, nielen ako pokus tohto zločinu. Keďže by však táto nesprávnosť právnej kvalifikácie bola v neprospech obvineného pri dovolaní podanom v jeho prospech, s poukazom na § 385 ods. 2 Trestného poriadku tento dovolací dôvod týkajúci sa nesprávnej právnej kvalifikácie nemožno v jeho neprospech použiť.

Napokon vo vzťahu k obvineným namietanej právnej kvalifikácii skutku pod bodom 2) rozsudku prvostupňového súdu možno uviesť, že tento napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania... pričom na uvedenom nič nemenia ani vyjadrenia poškodených, predložené v rámci vyjadrenia k dovolaniu obvineného, pretože sa opäť vzťahujú len k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku vyjadreného v skutkovej vete rozsudku, ktorý však dovolací súd... nemôže skúmať ani meniť.»

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uviedol, že v zmysle bodu 1 napadnutého rozsudku bol práve on napadnutý osobami, ktoré v trestnom konaní vystupovali ako poškodení, ktorí ako prví najprv slovne a potom fyzicky napadli sťažovateľa a jeho družku a snažil sa iba ochrániť seba a svoju družku. V žiadnom prípade sťažovateľ nemal v úmysle poškodených napádať a spôsobiť im ťažkú ujmu na zdraví.

5. V rámci bodu 2 rozsudku uviedol, že ako vyplýva z predložených čestných vyhlásení poškodených, ich výpovede mali byť orgánmi činnými v trestnom konaní zmanipulované vyhrážkami.

6. Okresný súd a krajský súd ignorovali dôkazy vedúce v prospech sťažovateľa a bez náležitého preskúmania ho odsúdili na základe jeho trestnej minulosti. Sťažovateľ tiež namieta zmeny vo výpovediach poškodených v prípravnom konaní a v konaní pred súdom.

7. Sťažovateľ berie do úvahy konštatovanie najvyššieho súdu, že nemôže skúmať ani meniť skutkový stav veci a že jeho právomoci sú obmedzené len na nápravu hmotnoprávných a procesných chýb. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že je nespravodlivo odsúdený.

8. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy: *„Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“*

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy: *„Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“*

III.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

11. Z neúplnej ústavnej sťažnosti a príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom konania pred krajským súdom na základe odvolania sťažovateľa. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol podrobený zákonnému prieskumu zo strany krajského súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“).

12. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum napadnutého rozsudku okresného súdu, a preto neúplnú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZoÚS pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

13. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy, je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim

z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov k prijatiu konkrétneho rozhodnutia viedli, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Rozhodnutia všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené skutkové a právne závery, respektíve zvolený procesný postup, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody (m. m. napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015, IV. ÚS 609/2021). Vo svetle takto načrtnutých ustálených rozhodovacích východísk pristúpil ústavný súd k prieskumu jednotlivých námietok, ktoré sťažovateľ prezentoval v rámci podanej ústavnej sťažnosti.

14. Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii pokračuje v namietaní jeho odsúdenia s dôrazom na nesprávne vyhodnotenú dôkazovú situáciu a nesprávne zistený skutkový stav. Jeho ústavná sťažnosť obsahuje argumentačné prvky identické s jeho dovolaním. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že najvyšší súd ako súd dovolací nie je oprávnený preskúmať skutkový stav daného prípadu, pretože jeho právomoc v rámci dovolacieho konania je obmedzená iba na preskúmavanie procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené je preto ústavný súd oprávnený preskúmať aj napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodu, že sťažovateľ nedisponuje iným účinným prostriedkom nápravy, ktorý by mu umožňoval eliminovať ním napadnuté skutkové pochybenia v trestnom konaní zo strany krajského súdu.

15. Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu ku skutku 1 uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sťažovateľ zaútočil na poškodených, čo dokazuje nielen výpoveď samotných poškodených, ale aj výpoveď členov hliadky, ktorí boli vyslaní na miesto činu. Obaja policajti videli, ako sťažovateľ niekoho bije rukami do hlavy a tváre, pričom táto skutočnosť je potvrdená kamerovým záznamom, lekáorskými správami a znaleckým posudkom.

16. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku sťažovateľa o vysporiadaní sa okresného súdu s rozpormi vo výpovediach jednotlivých poškodených v jeho neprospech. Uviedol, že práve naopak, okresný súd vyhodnotil rozpor vo výpovediach jednotlivých poškodených v jeho prospech, pretože nepovažoval za preukázané, že sťažovateľ udrel poškodeného [REDAKOVANÉ] do hlavy konárom s dĺžkou cca 1 m a hrúbkou približne 5 cm, a preto konanie sťažovateľa neposúdil podľa § 155 ods. 2 písm. a) TZ. Vo vzťahu k druhému poškodenému krajský súd uviedol, že okresný súd skutok kvalifikoval správne, keďže išlo o nedbanlivostné spôsobenie zranenia poškodeného (zlomenina vonkajšieho členka) v príčinnej súvislosti s jeho pádom na zem po útoku sťažovateľa.

17. Vo vzťahu ku skutku 2 krajský súd uviedol, že okresný súd vyhodnotil správne výpovede svedkýň z prípravného konania. Zmenu ich výpovedí na hlavnom pojednávaní v prospech sťažovateľa krajský súd vyhodnotil ako účelovú vzhľadom na blízky vzťah k sťažovateľovi (družka, švagriná, matka). Svedkyne nemali dôvod krivo obviňovať sťažovateľa na základe trestného obvinenia [REDAKOVANÉ], ktorému predchádzalo telefonické volanie na tiesňovú linku.

18. Vo vzťahu k čestným vyjadreniam [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré tvoria prílohu neúplnej ústavnej sťažnosti, ústavný súd udáva, že tieto čestné vyhlásenia sú takmer gramaticky totožné. V čestných vyhláseniach je uvedené, že „*V inkriminovaný deň kedy malo prísť ku skutku sme sa doma hádali avšak táto hádka v žiadnom prípade nebola takej intenzity, z ktorej by som mohla mať vážne obavy o svoj život či zdravie a to ani s ohľadom na budúcnosť... Ak som aj v prípravnom konaní vypovedala niečo iné, bolo to pretože policajti na mňa tlačili, že treba niečo také povedať aby ho mohli schladiť do rána a ráno ho pustia...*“.

19. Ústavný súd však konštatuje, že zo str. 9 napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že „... Svedkyne nedokázali po zmene výpovedí dôveryhodne vysvetliť svoje konanie, prečo z bytu ušli a skrývali sa pred obžalovaným až do príchodu polície a prečo volali políciu, keď sa nebáli o svoj život... Je hanbou svedkýň, že sa s odstupom času snažili zapierať a zľahčovať agresívne správanie obžalovaného, ktorého boli samé obeťami, a ešte k tomu začali obviňovať policajtov, ktorí im v ich situácii pomohli.“. Na str. 6 vo vzťahu k výpovediam poškodených uviedol, že „... Zmenu ich výpovedí na hlavnom pojednávaní v prospech obžalovaného, keď bagatelizovali jeho konanie, považoval aj krajský súd za účelovú, podmienenú zrejme blízkym vzťahom k obžalovanému (... družka, švagriná). Uvedené svedkyne nemali dôvod krivo obviňovať obžalovaného, pričom trestné konanie ohľadom tohto skutku bolo začaté práve na základe trestného oznámenia [REDAKOVANÉ], ktorého podaniu predchádzalo telefonické volanie na tiesňovú linku...“.

20. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou (resp. ďalšou) opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Krajský súd sa presvedčivo s námietkami sťažovateľa vyrovnal a jeho rozhodnutie nie je ani arbitrárne ani neodôvodnené. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní neúplnú ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

22. Sťažovateľ v neúplnej ústavnej sťažnosti uviedol, že je nespravodlivo odsúdený. Uviedol, že iba bránil seba a svoju družku pred poškodenými. Poukazuje aj na zmanipulované svedecké výpovede [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré majú byť preukázané čestnými vyhláseniami tvoriacimi prílohu neúplnej ústavnej sťažnosti. Tvrdí, že bol odsúdený iba na základe svojej trestnej minulosti a sudy ignorovali dôkazy, ktoré mali byť v jeho prospech.

23. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že námietky sťažovateľa, na ktorých založil dôvody podaného dovolania, sú skutkového charakteru, na základe ktorého najvyššiemu súdu neprislúcha preskúmať skutkové závery napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ale jeho právomoc je výlučne zameraná na preskúmanie hmotnoprávneho posúdenia zisteného skutku, a tiež preskúmania procesného postupu v trestnom konaní.

24. Najvyšší súd sa v súlade s príslušnými doktrínami vysporiadal s otázkou správnosti použitej právnej kvalifikácie skutkov kladených sťažovateľovi za vinu. Najvyšší súd, poukazujúc na príslušné zákonné ustanovenia, pripomenul, ktoré do úvahy prichádzajúce otázky v tejto súvislosti je v rámci dovolania oprávnený preskúmať (nie správnosť a úplnosť skutkových zistení, III. ÚS 65/2018).

25. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci náležite interpretoval a aplikoval, jeho úvahy v rámci dovolacieho prieskumu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení je napadnuté uznesenie aj náležite odôvodnené.

26. Ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. Ak postup súdu spĺňal uvedené požiadavky, nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv a slobôd (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd v danom prípade nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, a preto ústavný súd neúplnú ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú.

27. Sťažovateľ žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Predpokladom pre vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 ods. 1 ZoÚS je potrebné kumulatívne splniť tri podmienky: a) existencia žiadosti o ustanovenie

právneho zástupcu, b) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že c) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

28. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov pre vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

29. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľ nespĺnil podmienky na ustanovenie advokáta, a preto jeho žiadosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu